

**OLIMPISKĀ
DIENA 2018**

Vēstule tenisa zvaigznei

“Olimpiskajā dienā sacenšamies ne tikai sporta laukumos, bet arī ar krāsām, zīmējumiem, tekstiem, ar spējām pateikt domu, radit tēlu,” Latvijas Sporta muzejā, sveicot radošo konkursu laureātus, teica Latvijas Olimpiskās komitejas ģenerālsekretārs Žorzs Tikmers. “Paldies vecākiem un skolotājiem, kas, attīstot arī šīs prasmes, veido vispusīgas personības.”

Skolēnu konkursa tēma šogad bija “Vēstule tenisa zvaigznei”, un 15 eseju virsotnē nostājās četri loti izteiksmīgi darbi, starp kuriem bija grūti izvēlēties uzvarētāju. Turklat tāpat kā sportā arī eseju konkursā piedalās ilggadīgas “spēlētājas”. Tas veicina izaugsmi. Šoreiz cīņā par otro vietu jelgavnieci Livu

Ašmani apsteidza Marta Hedvīga Oše no Lielvārdes. Bet visus pārspēja mūsu pirmā olimpiskā medaļnieka Harija Blaua novadniece četrpadsmitgadīgā Māra Madara Īmša no Liezēres pamatskolas. Savukārt krimuldietim Reinim Rzentālam, kas arī pelnījis vietu uz pjedestāla, kam tikai trīs pakāpieni, speciālbalva.

“Jūt centību,” uz izaugsmi norādīja arī zīmējumu konkursa žūrētāja — grafiķe, dizaina studijas DUE radošā direktore Inta Bērente-Strenga. “Tiek studēts, kā zīmēt cilvēku kustībā, un tas izdodas arvien labāk. Ar katru gadu darbi klūst interesantāki, to izpildes tehnikas dažādakas.” □

I vieta

Dāvids KATKOVSKIS,
Rēzeknes PII "Vinnijs Pūks"

I vieta

Māra Madara ĪMŠA,
Liezēres pamatskolas 8. klase

Sveika, Alona!

Sveika, Alona! Rakstu Tev vēstuli, lai tā aizceļo pie Tevis kā Olimpiskās dienas simbolisks vēlējumu sveiciens!

Svinot Olimpisko dienu, skrēju rudenīgu krosu skolas sporta laukumā, kad cīņa manā prātā starp izturēt un pārstāt uzplaiksnīja kā vislielākā jautājuma zīme, pēkšni otrajā skrējiena aplī man blakus sāka skriet mana mamma. Apzinos, ka tā bija īpaša dāvana. Es noskrēju līdz galam...

Un tad iedomājos par Tevi, jo arī Tev sākotnēji mamma bija pirmā trenere un arī tagad ir kopā ar Tevi, lai atbalstītu.

Es meģinu ar prātu saprast, cik daudz Tu mums visiem Latvijā un pasaulē mēģini pateikt. Tu arvien mums pierādi, ka notiek tik dažādi. Es lasu, ka Tevi var nosaukt par jaunāko un spožāko, bet Tev nākas arī piekāpties. Tu esi liela cīnītāja, bet dažkārt nākas sastapt šķēršļus. Tu tik daudz braukā pa visu pasauli un trenējies, un spēlē tik daudzās pasaules valstis! Bet kur Tu nem mierinājumu? Tu spēj sasniegt lielus rekordus, bet Tev jāmāk pieņemt arī zaudējumus. Tu apzinies savu jaunības spēku un enerģiju, un izturību, bet medaļas otra puse ir veselība. Tu pati zini, ka tā ir tikai viena. Viena kļūda var mainīt Tavas dzīves ceļu likločus. To jau Tu arī zini, vai ne?... Publīka Tev ir kā ūdens veldze saspringtā sekundē un pretinieki kā adatas, tik smalkas, bet arī dzēligi asas. Tas Tev liek daudz strādāt un neļauj kļūt lepnai.

Pēc Tavas uzvaras Francijas atklātajā tenisa čempionātā šī gada pavasarī tiek rīkota preses konference. Tev uzdod tik daudz jautājumu par ikdienu..., par sadzīvi un vienkāršību..., kleitām, naudu, mūziku un mīllietiņām... Man tad kļūst vientulīgi un mazliet bailīgi. Tu, kas esi pārvarējusi bailes, slinkumu, nogurumu, pretinieku... Kur tad paliek jautājumi par Tevi pašu, par iekšējo pasauli un lietām, kuras nevar redzēt...? Ja Tev ga-

Foto: Vadims Morozovs

Laureāti un žūrija. Pirmajā rindā no kreisās: Paula Estere Skušķe, Dāvids Katkovskis, Darja Ivanica, Elīza Vilčuka un Samanta Cekule. Otrajā rindā: dizaina studijas DUE radošā direktore Inta Bērente-Strengā, LOK ģenerālsekretārs Žorzs Tikmers, Māra Madara Imša, Reinis Rozentāls, žurnāla Sports galvenais redaktors Dainis Caune, Marta Hedviga Oše un Mikus Līdums. Attēlā nav Līvas Ašmanes, Alises Kudumas un Germana Sokolova

disies kāda cita preses konference pēc kādas citas spraigas spēles, tad labāk atbrauc ciemos pie manis, es Tev neuzdošu liekus un tukšus jautājumus. Es Tev uzdāvināšu dāvanu — nospēlēšu ar savu vijoli komponista Jēkaba Mediņa skaņdarbu *Romance*. Lai šis skaņdarbs iedvesmo Tavu dvēseli. Un Tava dvēsele lai vēlāk iedvesmo Tavu kārtējo bumbiņu tenisa kortā.

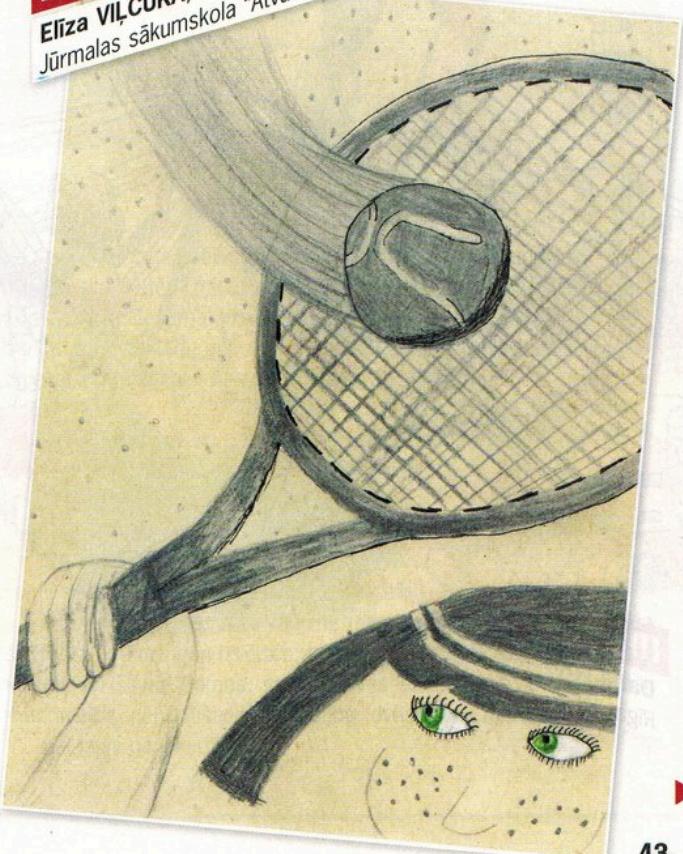
Lai bumbiņas ir kā zvaigznes skaidrās, naksnīgās debesis, lai tās vienmēr raugās Tev preti, lai tās nāk Tevi apciemot un lai tik daudzas Tu sūti no sevis projām, gaididama, kādā rakstā tās kārtosies debesis. Varbūt tādā rakstā, ka visi Latvijas sporta fani uzgavīlē, bet varbūt arī klusi nopūšas... Lai Tev šo zvaigžņu kombināciju ir daudz!

Lai Tev katra spēle vispirms ir pašai sevī izdzīvota, lai sirdi ir uzvara, bet zaudējumu iznes kā princese greznu kroni. Taču es aicinu Tevi atcerēties, kad triec bumbiņu pāri laukumam, neaizmirsti, ka ne vienmēr tituls parāda cilvēka personībū.

Celj uz rekordu Tev var satumst celj, ar kuriem Tevi iepazīstināja mamma. Bronza ir metāls un prieks, zaudējums ir zelts — tieši Tava pieredze. Vienmēr centies atgriezties bērnības sajūtā, kad pirmo reizi paņēmi rokās raketi un bumbiņu, atdzīvini saglabātos savas mammas zelta vārdus, jo tie noderēs cīnā ar sevi un pretiniecēm.

Un vēl es Tev novēlu: audz sportā, ceļo un baudi tenisa raketes savās plaukstās! Bet lai Tevi paliek arī trauslā cilvēka sajūta, kura pamana rudens krāsainību un īpašo zvaigžņu mirdzumu.

I vieta
Elīza VILČUKA,
Jūrmalas sākumskola "Atvase" 3.a klase

OLIMPISKĀ DIENA 2018

II vieta

Marta Hedviga OŠE,
Edgara Kaulīna Lieļvārdes vidusskolas 12. b klase

Sveika, Billija Džīna Kinga!

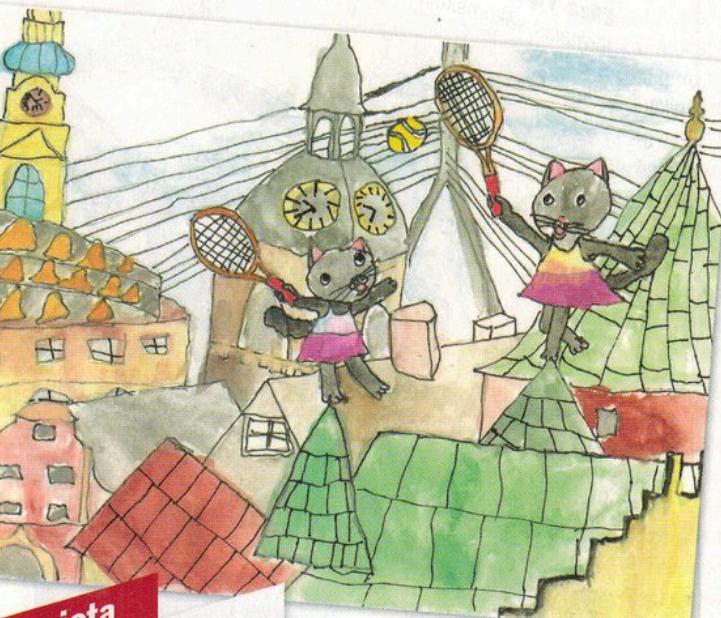
Jums noteikti nav ne jausmas, kas es esmu un kādēl esmu izlēmusi rakstīt Jums šo vēstuli, bet, ja kāda iemesla dēļ nolēmat turpināt to lasīt, apsolos izskaidrot Jums visu. Zinu, ka šī nav vienīgā Jums veltītā vēstule — to noteikti ir simtiem, pat tūkstošiem, un izredzes, ka Jūs reiz lasīsiet manis uzrakstītos vārdus ir, maigi sakot, niecīgas. Bet, ja tomēr... Ja nu tomēr — es ceru, ka nelikšu Jums vilties un lieki tērēt Jūsu laiku.

Tātad — domāju, ka pieklājīgi būtu Jūs iepazīstināt ar sevi — vismaz tā liekas pareizi. Vai Jūs kādreiz neesat jutusies divaini tādā situācijā kā šī? Es par jums zinu daudz, bet Jūs par mani — neko. Vai neliekas savādi, ja, piemēram, preti nākošam, nepazīstamam cilvēkam ir zināms Jūsu dzīvesstāsts. Viņam vai viņai liekas, ka Jūs pazīst, tomēr Jūs nemaz nezinot. Bet, domāju, ka pie tā jau esat pieradusi — Jūsu sasniegumi ir pelnīts iemesls Jūsu slavai un atpazīstamībai. Par mani runājot... Ir sarežģīti norakstuoti sevi no neitrāla skatupunkta, jo mums pašiem parasti rodas vēlme ko uzlabot vai — tieši pretēji — noniecināt. Manu vārdu Jūs jau zināt, es esmu jauna, un man ir daudz sapnu, ko kādreiz ceru piepildīt. Kā tas reiz noteikti bija arī Jums. Un ar to varētu pietikt.

Es apbrīnoju Jūsu milzīgo gribasspēku. To, kā Jūs neapstājāties pie pirmajām grūtībām, bet turpinājāt iet uz priekšu, lai cik grūti tas brīžiem bija un par spīti visiem tiem cilvēkiem, kas par Jums šaubījās un centās Jūs noturēt uz vietas. Jūs jau agri uzstādījāt sev mērķi — tenisā būt pirmajai sievietei pasaulē. Tie bija Jūsu vārdi, kurus teicāt savai mātei pirms tik daudziem gadiem. Un 1966. gadā Jums tas izdevās! Bet Jūsu cīņa sportā nebeidzās ar šī milzīgā mērķa sasniegšanu — pilnīgi noteikti ne. Jūs devāties un pieprasījāt vienlīdzīgu samaksu abiem dzimumiem un vienlīdzīgas tiesības, un, kad Jums izteica piezīmes par to, ka vīriešu teniss ir interesantāks un ka vīrieši ir ātrāki, izveicīgāki un stiprāki, un šī iemesla dēļ pelna

vairāk... Un, kad to centās argumentēt ar to, ka vīrieši ir atbildīgi par savām ģimenēm, Jūs skali iebildāt, jo arī Jūsu darbs bija galvenais ienākumu avots Jūsu ģimenē. Jūs nelāvāt sevi apklusināt, bet izvirzījāt mērķi un paveicāt tik ļoti daudz celā uz to. Un tagad Jūsu vārds pelnīti atrodas starp citiem, ierakstīts Slavas zālē. Ar dzimumu nevienlīdzību Jums bija jāsaskaras jau no ļoti agra vecuma, kad jau 1955. gadā Jūs ieradāties uz tenisa turnīru nevis tradicionāli ierastajos sieviešu formas svārkos, bet gan — šortos, kurus bija šuvusi Jūsu māte, un ar šādu rīcību izraisījāt sašutumu. Jau tajā vecumā Jūsos bija spītības dzirksts — ja citi tā var, kāpēc es nevaru? Kāpēc ne? Jūs, piecpadsmit gadus veca pusaudze, pamanījāt ko vēl — visi tenisa spēlētāji, kurus bijāt redzējusi, pārstāvēja tikai balto rasi. Un Jūs sev jautājāt: "Bet kur ir pārējie?" Jūs cīņa par vienlīdzību nesastāvēja tikai no sieviešu tiesību paplašināšanas. Jūs iestājāties par visiem — zinājāt, cik krasī atšķirās atalgojumi gan sievietēm, gan citu rasu pārstāvjiem. Zinājāt par diskrimināciju un rassistisko attieksmi cilvēku vērtēšanā... Un Jūs vēlējāties mainīt pasaulli gan tad, gan šobrīd, kad aktīvi turpināt iesaistīties sabiedriskajā dzīvē un runāt par sabiedrībai nepatikamiem tematiem. Jūs bijāt viena no tik daudzajām personībām, kas nebaidījās izteikt savu viedokli par šīm problēmām, un tas ir arī Jūsu noplēns, ka mūsdienās par šiem tematiem runā aizvien vairāk.

Un tāpēc es Jums, Billija Džīna Kinga, rakstu šo vēstuli. Jūsu dzīve un sasniegumi ir mani iedvesmojuši tīkpat ļoti kā Jūsu milzīgā mērķtiecība un absolūtā neiecietība pret jebkāda veida netaisnību. Jūs aicināt nepadoties pēc neveiksmes, bet gan celties un doties uz priekšu, strādājot ar divkāršu atdevi. Un par to — paldies. Kā jūs pati esat teikusi: "Sports norūda raksturu un māca mums spēlēt pēc noteikumiem. Tas māca gan — kādas ir sajūtas uzvarot, gan — kādas tās ir, kad zaudējam, — sports māca mums par dzīvi."

III vieta

Darja IVĀNICA,
Rīgas PII Nr. 270

III vieta

Līva AŠMANE,
Jelgavas Spīdolas Valsts ģimnāzijas 9. klase

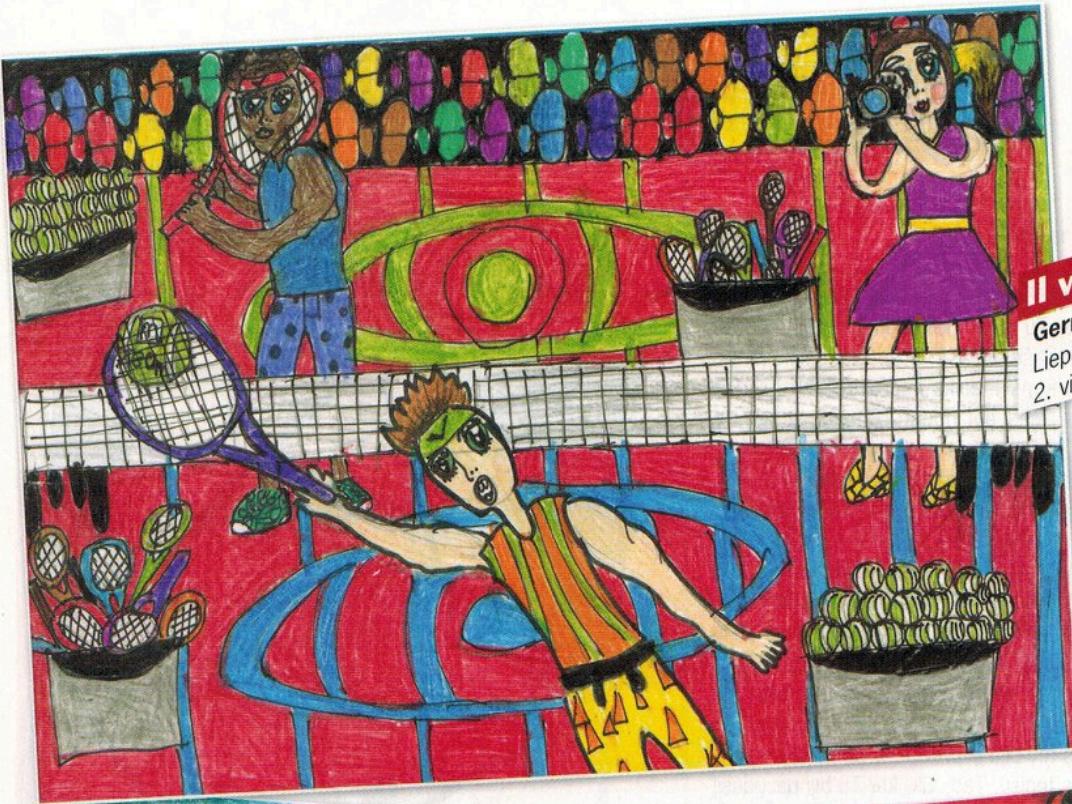
Labdien!

Pasaule ir jocīga, vai ne? Ir cilvēki, kuri trenējas nedēļām, dienām, stundām ilgi, lai tikai sagaidītu to vienu mazo mirkli, kad simtiem acu skatieni pievērstī, kad zem kājām sajūtama aplausu vibrācija, kad elpošana paātrinās divtik un sportists ir viens — viens ar domām, stresu, milzu atbildību un neatbildētiem jautājumiem. Pasaulē, šķiet, apstājusies un koncentrējusies laukuma robežās. Un mirkli, pirms sastopas tenisa bumbiņa un rakete, un sportists, nav nozīmes dzimumam, izskatam, rasei, reliģijai vai pagātnei. Viss, kam ir nozīme, tiek radīts tagadē kā mirkli, kad darbs iesāk panākumus. "Tu vari būt jebkura izmēra cilvēks un vari būt skaists gan iekšēji, gan ārēji. Mums vienmēr ir teikuši, kas ir skaists un kas ne, un tas nav pienemams," ir pārliecināta Serēna Viljamsa — amerikānu tenisiste, WTA pasaules pirmā rakete, apliecinot vienu no sporta vērtībām — neatkarību.

Es iedomājos, ka sports ir kā patvērums, nosacīta vieta, kur var paslēpties no ikdienas, būt viens ar sevi, bumbu, raketu un laukumu. Bet tā ir šķietamība. Sportistam ir mērķi, kurus sasniegt, uzdevumi, ko izpildīt, cilvēki, kurus nepievilkt. Bieži vien šīs cilvēks, kura domas

**OLIMPISKĀ
DIENA 2018**

II vieta

Germans SOKOLOVS,
Liepājas A. Puškina
2. vidusskolas 5.b klase

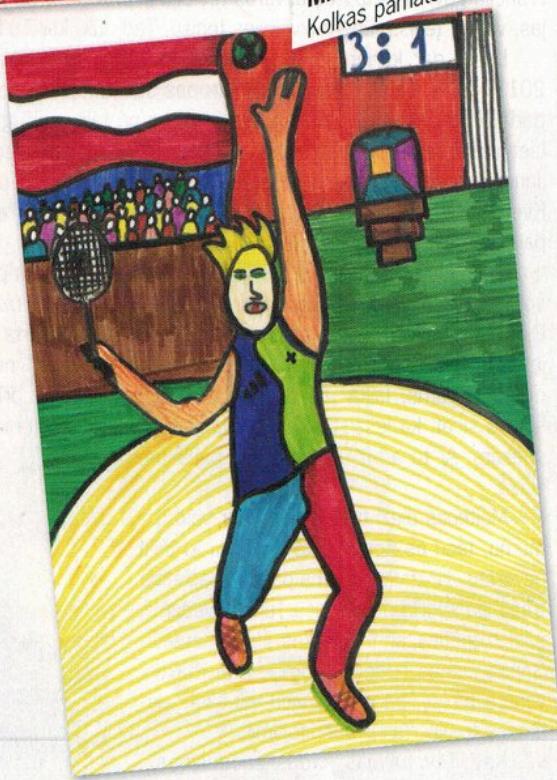

II vieta

Paula Estere SKUŠKE,
Laudonas Pli "Brīnumdārzs"

III vieta

Mikus LĪDUMS,
Kolkas pamatskolas 6. klase

interesē visvairāk, es tu pats. Tad nu mērkis — uzvarēt, uzdevums — nepievilt, cilvēks, kuru nepievilt — tu pats. Lai uzvarētu, lai nepieviltu, nedrīkst padoties. Bet Boriss Bekers, bijušais vācu tenisists, Barselonas olimpisko spēļu zelta medaļas ieguvējs, kurš uzņemts ar Tenisa slavas zālē, atzīst: "Es mīlu uzvaru, es varu pieņemt zaudējumu, bet visvairāk es mīlu spēlēt." Tātad ne tikai cīņa par uzvaru pāri visam, bet arī mīlestība uz spēli un sportu.

Tādā gadījumā, vai nevar vienkārši jauties spontanitātei, emocijām, spēles brīdim? Bet tev priekšā stāv tūkls kā robeža starp tevi un pretiniekui, tas ir kā šķērslis starp uzvaru un zaudējumu, starp bailēm un iekšējo mieru, starp nākotni un pagātni. Bailes, karjeras nākotne un pagātne, uzvaras un zaudējumi, reakcija un rīcība veido tevi — spēlētāju, zvaigzni, iedvesmu. "Teniss deviš man dvēseli," novērtē Martina Navrátilova, Čehoslovākijas un ASV tenisa spēlētāja, septiņu Vimbldonas čempionātu uzvarētāja.

Teniss, tāpat kā citi sporta veidi, ir pūlu, sāncensības, mērķu, emociju, koncentrēšanās pilns laiks ar līdzjutējiem, pretiniekiem, treneriem

un sevi. Ārēji cīņa notiek starp diviem sapņu gribas piepildītām sportistiem ar raketēm rokās un robežu priekšā, kad, zem kājām ribot zemei, nepieciešama ātra reakcija, pārdomāts solu ritms un uzticēšanās sev, sitienam, atlēcošajai bumbībai un arī pretiniekam. Jā, pretiniekam, jo pretinieks nereti ir nevis sportists laukuma otrā pusē, bet tu pats.

T — ticība sev un saviem spēkiem;

E — entuziasms kā treninos, tā spēlē;

N — neatlaidība un nepadošanās;

I — iejūtība pret pretinieku;

S — smeldze un smaids iet rokrokā;

S — spēcīga sirds un dvēsele — spēle.

Rakstot Jums, tenisa zvaigzne (apzināti nevēršos pie konkrēta sportista, jo kurš gan izvērtēs, kura zvaigzne kvēlojošāk mirdz), sakārtoju arī savas domas, savas dzīves pierupunktus: neatkarība, mērķtiecība, nepadošanās, mīlestība, dvēsele — tu pats.

Lai jauni panākumi!